

Ben T. Lobsang Rampa, Üçüncü Göz'ün (Third Eye) yazarı ve Lhasa'dan bir doktor olarak sizinle konuşuyorum. Ben bir Tibetli Lama olmama karşın, İngiltere'deki bazı insanlar ve Almanya'daki bir adam beni itibarsızlaştırmaya çalıştı. Bu konuya girmenin hiçbir anlamı yok, çünkü İngiltere'deki temsilcim ve Üçüncü Göz'ün yayıncıları ve dünyanın birçok ülkesindeki pek çok kişi, Tibet'te Potala'da bir Lama ve kendi çapında bir baş keşiş olduğumu açıkça ifade eden yazılarımı görmüştür. Yazılarımda ayrıca Çin askeri kuvvetlerinde bir cerrah olarak hizmet ettiğim de belirtilmektedir.

İngiltere'de bazı basın kuruluşları bana karşı bir kampanya başlattı, çünkü onlara röportaj vermedim ve söylememi istediklerini söylemedim. Asıl sebep, çeşitli insanlar tarafından duyulan garezdir! Ve anlamadıkları bir insan olduğumdan, pek çok Batılı insan, anlamadıkları kişilere zulmetmeye, onları aşağılamaya veya itibarsızlaştırmaya çalışıyor. Üçüncü kitabım olan Rampa Hikâyesi'ndeki gerçekler, size tüm bunları anlatacak; fakat yazdığım ve söylediğim her şeyin doğru ve kendi kişisel deneyimim olduğunu tekrarlamak ve vurgulamak istiyorum. Ayrıca tam olarak iddia ettiğim kişi olduğumu da vurgulayayım. Üç kitabın haricindeki bazı şeyleri ele alan kendimle ilgili ilginizi çekecek birkaç ayrıntıdan bahsetmek isterim.

Tibet'in asil bir ailesinin çocuğu olarak doğdum ve çok meşhur bir lama manastırında bir çocuk keşiş oldum. Çalışmalarım ile ilerleyip kadememi, statümü yükselterek sonunda benim için Tibet'ten ayrılma ve Çin'de Chunking'e gitme zamanı geldi. Orada çalışarak "Tıp Doktoru", "Bilim Doktoru" ve "Beşeri Bilimler Yüksek Lisansı" derecelerini aldım. Ayrıca daha sonra uçak uçurmayı öğrendim, bu benim için çok büyük bir kazanım oldu. Aralık 1933'te sevgili Onüçüncü hayata gözlerini yumdu ve bu üzücü nihai anlara katılmak üzere kısa bir ziyaret için Tibet'e döndüm.

13 Ağustos 1937'de Şangay'da Japonların terör devri başladı. Çin askeri kuvvetlerinde tarafıma Doktor Yüzbaşı olarak bir memuriyet verildi. Görevlerim dâhilinde çok zor durumdaki merkezlere uçup acil durum operasyonlarında bulunmak vardı. 1938'in başlarında Japonlar tarafından vuruldum ve esir düştüm. Üç ay sonra kaçmayı başardım ve arkadaşlarımı görmek ve belirli törenlere katılmak üzere Tibet'e geri döndüm. Bu arada Lhasa'daki evimi de ziyaret ettikten sonra Çin Hava Kuvvetleri'nde göreve katıldım. O anda dünya savaşı başlamıştı ve Japonlar her yerde kazanıyordu. Britanyalılar Burma yolunu kapattıklarından dolayı malzeme yetersizliğimiz vardı. Bir kez daha Japonlar tarafından esir edilme talihsizliği yaşadım, benim kaçak eski bir mahkûm olduğumu anladıklarında çok kötü işkenceler gördüm, çünkü Japonlardan kaçmak onların gözünde ciddi bir suçtu.

Bir doktor olarak, büyük bir kadın esir kampının sağlık memuruna gönderildim. Bir kez daha kaçtım, ancak yine yakalandım; bir kez daha işkence gördüm ve gelecekte kaçmamı engellemek için iki bacağıma da kırıldı. 1944'te Japonya'ya, Hiroşima yakınlarındaki bir kampa gönderildim; bu da bir kadın esir kampıydı ve ben Sağlık Görevlisi oldum. Kadınların bazıları çok etkili insanlardı, yüksek konumları ve sosyal bağlantıları vardı. Özellikle bazıları işkence dolayısıyla ölmekteydi ve Japonların kötü bir şekilde elde etmeye çalıştıkları ve bu sebeple işkence ettikleri bilgilere sahiptiler. Kadınların bunları bana da söylediklerini bildiklerinden dolayı, bana da işkence yaptılar. Bütün bu ezalar zatürreye neden oldu. Tam iyileşirken Hiroşima'ya atom bombası atıldı. Bu aşırı karmaşada Japonların yaşadıkları korkudan faydalanıp kaçtım; bir balıkçı teknesi çalabileceğim denize doğru ilerledim ve kendimi yemeksiz, susuz ancak umutlu bir şekilde Japon Denizi'ne bıraktım. Günler sonra tekne Kervia [Kore'nin Kuzey-Doğu kıyılarındaki Najin civarı] sahiline dayandı ve mümkün olduğunda araçla, diğer hallerde yürüyerek Vladivostok'a ulaştım.

Vladivostok'ta bazılarının yük trenlerinde saklandığı birçok mülteciyle karşılaştım. Trans-Sibirya demiryoluna ait bir vagonunun altında gizlendim ve donmuş Sibirya'ya doğru yola çıktık. Haftalar sonra vagonlardan aldığım kıyafetleri giyinerek Moskova'ya ulaştım. Ayrıca bu vagonlardan bir miktar

yiyecek aldım, ancak bazen ben ve diğeri, dingil kutularından aldığımız yağ ve kamyonlara dolan çıplak ellerimizle yakalayıp çiğ olarak yediğimiz sıçanları yeme durumunda kaldık. Moskova'da geçen birkaç günden sonra Sovyet muhafızları beni tutukladı ve şüpheli bir casus olarak Lubyanka hapisanesine götürdüler. Birkaç hafta beyin yıkama işlemleri devam etti, daha sonra Rusya'dan çıkarılmam gerektiği söylendi. Ağır silahlı korumalar eşliğinde perişan bir adam olarak Lubyanka hapisanesinden çıktım ve tren istasyonuna götürüldüm. Orada, hala aynı muhafızların eşliğinde, bir trene kondum ve Polonya'da Sykhiv'e götürüldüm; [Lwów Voyvodaliğı şu an Ukrayna'da Lviv olarak biliniyor] bir kez daha kendi başıyım. Savaşın ardından o sıralar Avrupa çok karıştı. Polonya ve Almanya üzerinden Fransa Cherbourg'a gittim. Orada bir gemiye binip ABD'nin New York limanına gitmeye çalıştım. Mürettebatın bir üyesi olarak karaya çıkmama izin verildi ve karada kalıp yerleşmek için birkaç işte çalışmayı denedim. İşlerden biri bir radyo spikerliğiydi, ancak Amerika'da bir süre yaşadktan sonra gemiye binip İngiltere'ye gitmeye karar verdim.

Bir kez daha gemide çalışmak için başvurduğum ve bir iş verildi, böylece geçişimi ayarladım. 1951'de İngiltere'de Southampton'a indim, kâğıtlarım düzenliydi, ancak oradaki yetkililerden biri bazı resmi olmayan sebeplerden ötürü benden hoşlanmamıştı ve tüm kurallara ve düzenlemelere aykırı olarak kâğıtlarımı alıp yırtarak attı; uzaklaştırılarak bir hücreye konuldum. İki gün sonra hücreden çıkarıldım ve Amerika'ya giden başka bir gemiye kondum. New York'a geldiğimde kâğıtlarım yoktu ve bir İngiliz Yetkilisinin onları parçaladığına dair hikâyem iyi karşılanmadı. Bu konuya burada girmeyeceğim, ama buna karşılık İngiltere'ye dönmek zorunda olduğumu söyleyeceğim, çünkü diğeri birçok insan gibi, hayatta da bir görevim ve bir amacım var; benimki İnsan Aurası ile ilişkili ve mükemmelleştirmeye çalıştığım bir araç, İngiltere'ye dönmek zorundaydım. Bunu gerçekte nasıl başardığım ise üçüncü kitapta yer almaktadır.